

5. juli 2019

Anmodning om deputationsforetræde

Vi anmoder hermed om deputationsforetræde med henblik på at gøre folketingets politikere opmærksomme på den sagsbehandlingspraksis voldsramte mødre og deres børn møder i kommunalt som i statsligt regi.

Antallet af enlige fædre med bopælsretten og fuld forældremyndighed er steget med 16,1% i Københavns Kommune i de sidste fem år og på landsplan med 9%. I mange tilfælde er det voldsramte mødre, som mister bopælen over deres børn. Børnene bliver således placeret hos en far som har ydmyget, overvåget, kontrolleret, bagtalt og hånet moren, misbrugt hende økonomisk og følelsesmæssigt. Den følelsesmæssige vold indebærer også ignorering i lange perioder. I mange tilfælde er moren blevet slået, udsat for kvælertag, skub, spark, kastet rundt, fået armen drejet rundt og fået kastet ting efter sig samtidig med, at hun er blevet råbt af. I de fleste tilfælde har moren oplevet gentagne trusler om vold. Trusler om vold indebærer knyttnæver rettet mod ansigtet, møbler kastet omkring, verbale trusler som ”jeg slår dig fandme ihjel” og ”jeg slår dine børn ihjel” og våben der rettes mod kroppen og ansigtet. Alt dette sker meget tit foran børnene og børnene inddrages i volden ved, at moren ved skub og spark kan falde med barnet på armen eller lande ovenpå et barn der gemmer sig bag hende. Barnet er vidne til den nedværdigende behandling af moren, og her opstår den psykiske vold barnet udsættes for. I mange sager involveres barnet direkte ved, at faren taler grimt om moren til barnet, barnet bruges bevidst til at skræmme moren med, f.eks. bortføres barnet fra institutionen og afleveres først tilbage når moren bange ringer for at få barnet tilbageleveret, barnets tøj forsvinder og ødelægges systematisk og når barnet kommer til skade på samvær hos faren, f.eks. skoldning eller brækkede lemmer, tilses barnet ikke af sundhedspersonale og barnets ønske om at komme hjem i tryghed hos moren, ignoreres. Volden og truslerne opstår med en uforudsigelighed, som til stadighed gør moren nervøs, bange og konstant på vagt. Det betyder at moren udvikler en belastningsreaktion, hvor hun fremstår ængstelig, urolig og grådlabil og mange mødre udvikler Post Traumatisk Stress Disorder (PTSD).

Vi har vedhæftet Durham University's undersøgelse ”Everyday Terrorism” der beskriver hvordan børnene bruges til at skabe frygt i en medforælder med og vi henviser til Lev Uden Volds socialfaglige definition af psykisk vold.

Der er ofte en historik med krisecenter- og hospitalsophold, forfølgelse (stalking) og chikane, som får moren til at være kritisk og beskyttende. Belastningsreaktionen moren fremstår med til møderne i kommunen og Statsforvaltningen, hvor hun placeres sammen med manden, som har slået hende og udsat hende og børnene for psykisk vold, fortolkes af sagsbehandleren som om moren er psykisk syg. Morens ængstelighed leder

sagsbehandleren til, at mene at barnet skal skærmes fra hende med henvisning til at barnet skal beskyttes for sekundær traumatisering. Nogle sagsbehandlere bruger den voldsramte mors naturlige reaktioner på vold, som middel til at stigmatisere hende og true med anbringelse af barnet, moren prøver at beskytte.

Moren bliver mere og mere insisterende og plæderende, for at opnå sagsbehandlerens forståelse og beskyttelse. Des mere moren og børnene fortæller om volden, des mere sympati udvikler sagsbehandlerne for faren, der afviser at han har udøvet vold og overgreb. Dette kan skyldes "tryk avler modtryk"-effekten og moren opleves derfor som vanskelig og anstrengende. Når denne opfattelse af og forventning til moren er dannet, bliver det med henvisning til Rosenthal-effekten, vigtigt for sagsbehandlerne, at få alt ved moren til at passe ind i deres forventningsbillede, som efterfølgende bliver en selvopfyldende profeti.

Volden nedtones og legitimeres og begrebet loyalitetskonflikt introduceres i sagen. Med brugen af begrebet loyalitetskonflikt kan en sagsbehandler tillægge moren årsagen for det dårlige forældresamarbejde og i stedet for, at anerkende volden som værende det centrale problem, omskrives volden med ordene "mor beskylder far for vold" og krisecenterrapporter, lægeudtalelser, underretninger og moren og børnenes fortællinger underkendes til fordel for sagsbehandlerens forestilling om, at loyalitetskonflikt er mere skadelig for barnet end vold og overgreb. Det betyder at kommunale sagsakter nu beskriver den voldsramte mor som usund, utroværdig og ligefrem skadelig for hendes børn.

Disse sagsakter får betydning i efterfølgende sagsbehandlinger og afgørelser i andre instanser. I enkelte tilfælde har voldsramte mødre erfaret, at sagsbehandlere i et forsøg på yderligere at påvirke sagens videre gang igennem systemet, har truet med at tvangsanbringe morens børn selvom de er i rigtig god trivsel. Uagtet at et Børne- og Ungeudvalget aldrig ville godkende en tvangsanbringelse, fordi børnene er i særdeles god trivsel, indskriver sagsbehandleren sine bekymringer om en tvangsanbringelse i sagsakterne. Dermed bruges truslerne om en tvangsanbringelse som pressionsmiddel til at påvirke afgørelser i andre instanser, f.eks. i Statsforvaltningen og ved domstolene. Det anerkendes ikke at børnene er i god trivsel, fordi moren har formået at skærme børnene fra en forældrekonflikt og vold. Derimod får påstande om at moren er psykisk syg eller lider af en fødselsdepression lov til at blive en sandhed, uden nogen form for dokumentation. Indhenter moren dokumentation der modsiger farens og sagsbehandlerens påstande om hendes psykiske habitus, inddrages det ikke i vurderingerne.

Fokus på barnets bedste forsvinder og flyttes over på forældrene hvor sagsbehandlerens subjektive holdninger resulterer i at retssikkerheden for barnet og moren forsvinder.

Når man adskiller børn fra gode forældre, hvor der er en sund tilknytning dannes en signifikant sandsynlighed for, at barnet udvikler alvorlige tilknytningsforstyrrelser, depression og seriøse psykiatriske problemstillinger. Du kan læse om disse i dette link: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0022395610002153?via%3Dihub>

Vi vedhæfter også med denne mail et informationsbilag, som beskriver de graverende psykiatriske og somatiske problemstillinger børn er i risiko for at udvikle, når de adskilles fra deres primære omsorgsperson.

Vedbliver barnet at sørge over tabet af sin mor, kommer med udtalelser om at det vil hjem til sin mor, at det vil bo hos sin mor, savner sin mor, udvikler uro og nervøsitet på grund af traumet, bliver barnets ønsker og behov ikke imødekommet. Barnet modtager ikke krisehjælp eller får på anden måde støtte. Man behandler barnet ringere end hvis dets mor var død. I flere tilfælde er børnene faktisk blevet foranlediget til, at tro at deres mor var død.

Der tages i systemet ikke hensyn til den naturlige tilknytning et barn og en mor har og moren kan miste forældremyndigheden, bopælen og retten til samvær på et splitsekund. Der tages ikke hensyn til at moren har været gravid, født og ammet barnet og fungeret som den primære omsorgsperson i barnets liv. I stedet kan moren blive beskyldt for at være i symbiose med barnet, overbeskyttende og uligevægtig. Alt sammen naturlige bivirkninger af vold.

Vi appellerer om at lytte til os, inden I afviser, at denne praksis foregår. Vi kan redegøre og dokumentere forløbene, som vi har beskrevet her i brevet, og beder om hjælp med at genoprette trygheden og retssikkerheden for børn og mødre som uretmæssigt er blevet adskilt.

Med Venlig Hilsen

1. Mirel Gusic
2. Idacecilie Norah Li Steffensen
3. Linda Saugsted
4. Angelina Maalue Avalon Mathiesen
5. Marianne Jensen
6. Samantha Nørregaard
7. Mette Andersen
8. Pia Chrisjansen
9. Dorit Lene Thillerup Rasmussen
10. Rikke Thomsen
11. Charlotte Jo Jacobsen
12. Ellen Magrethe Gylling